

Κοινωνικά

Θαν τα δυο αδέρφια γκαρδιακά μα του θιο, πως είναι μουνιασμένα
μα την Παναγιά πως είναι μουνιασμένα.
Τα ζήλιβαν οι άρχοντοι, ματου θιο, τα μουνβουλουγούν ου κόσμους.
Τα ζήλιφι κι ου δαίμονας, βουλιώτι να τα χουρίσει.
Μη μας χουρίζεις δαίμουνα κι μη μας ξιαμουνοιάζεις.
Βάλιτι να μοιράσιτι τ'αμπιλουχώραφά σας.
Όπ'είνι μέση κι καρπός, πάρτα μουναχός σου,
όπ'είνι άκρα κι άκαρπου δόστου τουν αδιρφό σου.
Κι άν δεν του στρέξ'ου αδιρφός ρίξι κι σκότουσί τουν.

Ψες προυφές /επιτραπέζιο/

- Ψες ,προυφές είπα να ερθου, μ'έπιασε φιλή βροχή
- Ας ιρχόσουν καημένε κι ας βριχόσουνα πουλύ.
Είχα ρούχα να σ'αλλάξου, πάπλουμα να κοιμηθείς
κι κουρμί για ν'αγκαλιάσεις, ώσου να του βαρεθείς.
Στρώσι στρώμα κουκουλέινιο πάπλουμα μιταξουτό
για να πέσαι να πλαγιάσου κι να γλυκοκοιμηθώ
κι κουρμί για ν'αγκαλιάσου,ώσου να του βαριθώ.

Καντάδα

Τίπουτα μανάχους τ'κανένας δεν ξιουρθών'
κι ούλου ζαρών'κι ούλου ζαρών'.
Κι η γη γιακλή βρήκι κι αγάπ'σι του φιγγάρ'
κι τόχ'καμάρ'κι τόχ'καμάρ'.
Χουρίς σκουτάδ'φουφάει κουλουφουτιά
χουρίς σκατά δε γίνητ'αστριχιά
χουρίς νιρό θα ήταν ούλα μπαϊλτζμένα
κι γω μπιλέμ θα μπαϊλντούσα για τη σένα.
Δε ζουν χουρίς σιατσιάκια τα καργκούδια
χουρίς κουπρά δεν ζουν τα καρδαμούδια
του Μπίντικλι χουρίς να βγάζ'πιπόνια
η Γκίμπρινα δεν ζει χουρίς τα χιόνια.
Δε ζει χουρίς γκατζιόλια του Σουφλί μας
κι δίχους κουκουλόσκατα η αυλή μας
τα γκζάνια είναι ούλα γκουλιαβσμένα
κι γω μπιλέμ μπαϊλτσα για τη σένα.

Καντάδα

Τα κατσιφέλικα τα βιουλιά μέσα στ'ς νύχτας τουν τυνχά
τα τζγιέρια μ'καβουρντίζουν.
Άντι κ'νάει να λαλάει του βιουλί να γκαρτσάνάει
τα μάτια μ'σιουρναρίζουν.
Άχ νά μαν τώρα για κατσιβίλους να πλω καλάθια
κι να φκιάνου πιρουστιούδισ.
Άχ να μαν τώρα κατσιβίλους να γκιζιαρνώ κι γω
μι τσ'άλλισ κατσοφιλούδισ.
Να λαλώ απού σιγάλια έναν κατσοφέλικου χαβά για σιβντά.

Στο γνέσιμο

Γνέθητι βιργούλιζουν ντα ψηλά ντα γνέματα
κι τα τσιτζιλιάρκα κι όποιους κόφει την κλουστή τ'
κούτσουρου ντου χέρι τ'καλάμι του πουδάρι τ'κι μπαμπούρ
η κώσους τ'.

Ένα κιντί σι μια αυλή

Ένα κιντί για μαχαλά
μαζόχαν τα κουρτσούδια
μεσ'στς αντασίνας τς την αυλή
πώχ'δέντρα κι λουλούδια.

Σύκ'αρθύμσαν για να φαν
κι μαχαλά να κάμουν
τζάφτις-μασάλια για να πουν
να παίξουν να γελάσουν.

Ζάλαχου σήκουσαν πουλύ.
Τα χάχανα που είχαν
σήκουσαν ούλου του Σουφλί.
Εισήκουσαν τουν κόσμου.

Πουλύς τζιαφάς πουλύ κακό
τζιαβαλιασμός μιγάλους
πουλύ μπαμπάτσκου γκιουρουλτί
ως του Κιπλί νταϊάντσι.

Μπάμπου μεσ'στ'γκάβγια τς-ζάρουνι
κι δεν παραμπουρούσι
σέρνουνταν θάματ'πφ'θιρμασιά
θάματ'τ'αυγά κλουσούσι.

Βούιζαν τ'αυτιά τς π'του ζάλαχου
μ παϊλτσι. Τσιντζικώθκι.
Μά, κόμα έκαμνι καργιάτ
να τα μαλώσ'δεν κίτζι.

Μ'κι κείνα; θα γιαναντνά
μπαγίρτζαν βουρουλτσμένα.
Απδούσαν τζιαβαλιάζουνταν
θαν πλιά λουλουπαρμένα.

Κι ανάμισα στα χάχανα
κι μπούχανα που είχαν
του γνώρου έδουσι μπουμπάς
που τ'ν'αμπουρά κι βήχ'σι.

Θάματ'ακούσκι ρόπουτους.
Σώπατι. Για να δγιούμι.
Μπουμπάς ζουμ'έρτι θάματις
τάχατις τι χαλεύει;

Σώπασαν ούλα, μούλουξαν
θαν'ήρθι κουρκουντάβας.
Μαζώχκαν μεσ'στα κάφκαλατς
ζάρουξαν τα μαντιάκια.

Γκατζουφκιασμένους ντιουντιους ζουμ
σέβ'μι σ'ν αυλή σα μπόντους.
Μα θαν του λδΐασι, μπιρντέν
άλλαζι του σουράτι τ'.

Καλώς τα πλακδούδια μου
καλώς τα τα μπιλμπίλια μ'
μι πιο νιέτ' μαζώχ'κητι
κι άτζιαμπα καρκαλιώστι.

"θεία Μουλιώ μας έταξι
'πόφι να μας κιράσει
'π'τα λιμπισμένα σύκα σας
"πούνει θα μπαμπαλιώρις".

'Αλλου δε χάλιφι ν'ακούσ'
θάματ'τουν τσιούμσι στρέκλους.
Σαλντάει καρσί σι μια συκιά
μπουλάστ'σι να μαζώνει.

Τρεις ήταν ούλις οι συκιές
ζ'γκ'ν-ζ'γκ'ν γιουμάτις
μπαμπάτσ'κα σύκα είχανι
θιμιλιουμένις ζιούπις.

Τσιπ-τσιβιρέ τις έφιρι
να πάρ'τα γινουμένα.
Να παρ'τις ζιούπις τ'ς μαλακές
κι τα πουλύ φτασμένα.

Γκιρντίζουνταν κι ρίχνουνταν
καγκ'ρτζι τα κουτσιάνια τς
κι τάβανι μι του ουσούλ
σι μια πλιμέν'τζιαμπράνα.

Ξιζαβρακώθ'κι ντίμπιντιου
απ'του πουλύ του γκέρτσμα τ'
πουδέν-πουδέν σ'μαζώνουνταν
να μη τα κατσιουρντίσι.

Να μη του σουρουντίζουμι
κι ξ'νιζ'του λακ'ρντί μας
κουφτά κουφτά γιδόμσι του π'νάκ'
ντουρούκ ως τα κασνάκια τ'ς.

'Ελατι σιμιρούδις μου
κόζιαξι σεις μπιμπίλια μ'
μαχμόζκις ζιούπις χάφ'τι τις
ως που να μπουλαντίστιν.

Κι κείνα ούλα κλούμουσαν
κόζιαξαν χ'ντζια-χ'ντζιά
ζιούπις καπτούσαν που του π'νάκ'
να φαν'να ξικουπιάσουν.

θα λιμαγμένα έχαφταν
έχαφταν κι τσιπλέντζαν.
Να τάγλιπις που μια μιρά
θάματ'ήταν γκ'τζιουννούδια.

Η μπάμπου τα λιμπίζονταν
κι ας δεν παραμπορούσι.
Κι ντιούντιους τα καμάρουνι
κι του λουλά τ'τραβούσι.

Θεία Μουλιώ απ'του μπιρντέ
αγνάντιβι που μέσα
τάγλιπι κι τσανάτσιρνει
μι του τζιμπίς'που γέν'νταν.

Κρατσούνα

Κάμπουσα χρόνια πέρασαν
π'δε χ'ράζητι κρατσούνα.
Ούτι στου σπít'ούτι στ'ν'αυλή
ούτι στη δλειά μέσ'τ'γούρνα.

Μι πόσ'λαχτάρα έκρυβι
-παν χρόνια κι ζαμάνια-
κάθι χαρτί χραζούμινου
σινέτια κι φερμάνια.

Σουπαίνουντας παράμιρα
στην κόχ'ή την καμάρα
τ'ς οικουνουμίεις μάζουνι
κάθι πιδιού λαχτάρα.

Κι όταν τουν έρανου έκαμναν
κρυφά απού τουν Τούρκου
σκουλιά να κτίσουν κι ικκλησιές
κι δρόμ'στουν τόπου τούτου.

Τα γρόσια μέσα τάβαναν
στου ζάκατου να τούτου
που τόσο μέσα τζέ έδουναν

Πούχαν γραμμένα ουνόματα
απ'ούλα τα σπιτάκια
π'ούλνους τ'ς καζάδισ τ'ς γειτουνιέ
κι ούλα τα σουκάκια.

Ποιά νια κι ποιά γριά
κι ποιά καλή μητέρα
δεν έκαμι του караμπάτσ
σουρλούτα αλατιέρα;

Καθάρριου όταν ήθιλαν
γάλα κρασί να πούμι
τρυπή κρατσούνα έπιρναν
του στραγκζαν πριν-του πιούνι

Στου караμπάτσ'έβαναν π'λό
ντίτ' απουρρυπαντικό
να πλύνουν πιάτα ένα σουρό
χέρια κι κακανάρ ξηρό.

Αχάρστους πούνι άνθρουπους
απ'τούτουϊα του ζάκατου

Ἄρχοντες μικροὶ μεγάλοι

Ολόκληρο το μοιρολόδι αποτελεί μια ακροστιχίδα. Κάθε δίστιχο αρχίζει και μ'ένα γράμμα του αλφαβήτου.

Ἄρχοντες μικροὶ μεγάλοι και λοιπή φτωχολογιά
θάνατος μας παντεχαίνει νέους, γέρους και παιδιά.
Βλέπετε, μην πλανηθείτε σ'τουτ'την πρόσκαιρη ζωή
στο καλλώπισμα του κόσμου, στη ματαία ηδονή.
Γης είναι τα κορμιά μας και στη γης θέλουν να μπουν
και στην κρίση του Κυρίου όλα θα παραδοθούν.
Δεν μας συνοδεύουν τότε πλούτη, δόξα και τιμή,
οδ'εδώ μένουνε όλα και πηγαίν'ψυχή γυμνή.
Επλανήθηκε η φύση εις του κόσμου τα τερπνά,
μόνο καιρόν δεν διορίζει, να το ξέρετε καλά.
Ζήλευε τους εναρέτους και πιθύμα τους καλούς
και ποτέ να μη σου λείπει απ'τα χείλη ο στεναγμός.
Η σαΐτα και τα τόξα του θανάτου είν'πολλά, -
μόνο την ψυχή κολάζουν, τούτα θέλει και ζητά.
Θανατώνεται το σώμα, μένει η ψυχή γυμνή,
αφανίζει κάθε κάλλος, πλούτη, δόξα και τιμή.
Ιδού άκουσα πολλάκις και το λέγουνε πολλές
- σαν γεράσω και χορτάσω τότες θα διορθωθώ.
Καλέ ας διορθωθούμε τώρα π'έχουμε ζωή,
πάρεξ ή να φλογιστούμε εις καμήνα φλογερή.
Λυπηθείτε την ψυχή σας, πάντες άνθρωποι της γης,
από το σπαθί του χάρου δεν γλυτώνουμε κανείς.
Μην λυμπίζεστε πολλάκις πράγματα προσωρινά,
η ζωή είναι ματαία και σαν όνειρο περνά.
Νάταν βολητό να πάω εις τον Ἄδη και να βγώ
τις ξεφάντωσης του κόσμου δεν θα γύριζα να δώ.
Ξαίφνης έρχεται ο Χάρος και σου παίρνει την ψυχή
κι αφανίζει κάθε κάλλος, δόξα, πλούτη και τιμή.
Όλοι μας το εννοούμε και το βλέπουμε συχνά
απ'τον πλούτο μας αρπάζει και στον Ἄδη μας περνά.
Πούν τα όμορφά σου νιάτα, πούν η δόξα και τιμή;
πούν τα όμορφά σου ρούχα; δεν τα παίρνεις εις την γην.
Ρώτησα τους πεθαμένους εις τον Ἄδη πως περνούν,
τα σκουλήκια τους ετρώγουν, χώματα τους αναλούν.
Σώζονται τα ψέματά μας, σώζονται οι μαργιολές,
εκεί εξετάζονται τα έργα και ρωτιούνται οι ψυχές.
Τίποτες δεν αποφεύγει απ'την κρίση του Θεού,
όλα τα κρυφά του κόσμου, όλα θα φανερωθούν.
Υπηρέτες και αρχόντοι, βασιλιάδες και φτωχοί,
όλοι θα παραδοθούμε εις τον φοβερό κριτή.
Φοβερό είναι στον Ἄδη να δεις σώματα θνητά
να δεις κορμιά λειωμένα, ώ πως είναι φοβερά.
Χίλια χρόνια κι αν εζήσεις εις το πρόσωπον της γης,
πάλι μέλεις να αποθάνεις και στη γη μέλει να μπείς.
Ψεματιένια είν'η δόξα, η ζωή προσωρινή,
ψέματα είναι τα κάλλη, και ματαία η ζωή.
Ὁ ψυχή μου παναθλία, στολισμένο μου κορμί,
όλοι με μεγαλύνουν, όλοι με φοβούνται.

Χιουνίζουν βρέχουν τα βουνά

- Χιουνίζουν βρέχουν τα βουνά, Κυράνου μας κοιμάται
κι η μάνα της την έλιγει κι η μάνα της τη λείει:
- Σήκου Κυράνουμ'να λουστείς κι να σε φαρδουπλέξου.
 - Τίνους πουδάρια να σ'κουθούν κι μέσα να στιριώσει.
Τάξει κυρά μου, τάϊματα, στου Μοναστήρ'να πάμε.
 - Χάρους δεν θέλει τάϊματα, δε θέλει μαναστήρια
μον'θέλει την Κυράνου μας τ'μοναχουθυγατέρα.

Άρχοντοι μικροί μεγάλοι

- Άρχοντοι μικροί μεγάλοι κι λοιπή φτουχουλουγιά
λυπειθείτι την ψυχή σας, όσου είστι ζουντανοί.
Κανένας δεν θα γλυτώσει απ'του χάρου του σπαθί.
Ούλοι θα παραδουθούμι εις τουν δίκιου τουν Κριτή.
- Έμουργα θα μας ξιτάξει ταπεινά θα μας ρουτά:
- Πουν'τα πλούτη κι η τιμή σου, πούν η δόξα σ'η πουλλή;
Πούν τα κάλλια σ'κι ουμουρφιά σου πούν τα ρούχα σ'τα καλά;
Ιδώ ξιτάζουντι τα έργα, είναι ούλ αληθινά.
Τα σκουλήκια τρων του σώμα, χουματάκι γένιτι.

Για παίξειτι να παίξουμι

Για παίξειτι να παίξουμι, χαρήτι να χαρούμι.
Ξιβγήκι του θανατικό κι η έρημη ασθένεια /πανούκλα/
κι παίρνει νιες κι παίρνει νιους κι παίρνει παντριμένις.
Παίρνει κι έν'ανδρόγυνου, τρεις μέρις παντριμένου.
Τους πήραν κι τους έθαψαν σ'όμουρφου σταυρουδρόμι.
Φυτρών'στ'αγόρι κάλαμους, στην κόρη κυπαρίσιον.
Βιργουλιγούσι κάλαμους, φιλάει του κυπαρίσιον.

Ο Αμάραντος

- Για ιδέτε τουν Αμάραντου
σε τι βουνό φυτρώνει
κι μένα θανατώνει.
Τουν τρων τα λάφια κι φουφούν
τ'αγρίμια κι μιρώνουν.
- Ας το τρώγι κι η μάνα μου
να μη μ'είχι γιννήσει.
Σαν κειν'του θαύμα πούδια γω
στου Μέγα μοναστήρι
στου μέγα πανηγύρι.

Πως πήρι λύκους του πηδί
απ'την πουδιά της μάνας.
Χίλιοι πιζοί την κυνηγούν
κι χίλιοι καβαλαρέοι.
Κανένας δε ζύγουσι κουντά
μόν'η καημέν'η μάνα τ'.
- Άφσι μι λύκι του πηδί
κι φάγι μεν τη μάνα
απ'όχου κρέας, κόκκαλα
να φας κι να χουρτάσεις.

Τραγούδι στη Σαρακοστή των Χριστουγέννων

Σαράντα μέρις, σαράντα νύχτις
η Παναγιά μας κοιλοπουνούσι.
Κοιλοπουνούσι, παρακαλούσι
ούλους τους Άγιους τους Αποστόλους,
τρεις Άγιους Γιάνδεις, μαμές γυρεύου.
Όσου να πάνι κι ως που να έρθουν
η Παναγιά μας ελευθερώθη
μέσα στη Φάτνη, μέσ' στ' αλουγούδια.
Κάλαντα Χριστουγέννων

Χριστούγεννα προυτούγεννα, πρώτη γιουρτή του χρόνου
για βγαίτι, βγαίτι μάθητι πως ο Χριστός γιννέτι.
Γιννέτι κι αναθρέφητι στου μέλι κι στου γάλα.
Του μέλι τρων οι άρχουντις κι τα κηριά στους Άγιους
κι του μιλισουβότανου βαστούν τα παλληκάρια.
Σ' αυτό το σπίτι πούρθαμι, πέτρα να μή ραγίσει
κι ου νοικοκύρης του σπιτιού, χρόνια πουλλά να ζήσει.
Κι απού χρόν'.

Κάλαντα Πρωτοχρονιάς

Άγιος Βασίλης έρχιτι από την Καισαρεία
βαστάει εικόνα και χαρτί, χαρτί και καλαμάρι.
Του καλαμάρι έγγραφι κι του χαρτί μιλούσι.
Βασίλη μ' πούθι έρχισι κι πούθι κατιβαίνεις.
Από τη μάνα μ' έρχουμι κι στου σκουλειό πηγαίνου
κι αν είσι συ γραμματικός, πες μας την αλφαβήτα.
Κι η αλφαβήτα ακούμπισι κι απόλυκι κλουνάρια
κλουνάρια χρυσουκλώναρα κι φύλλ' απού τα δέντρα.
Τόσα καλά να δώσ' θεός, ιδώ που τραγουδούμι
κι ου νοικοκύρης του σπιτιού χρόνια πουλλά να ζήσει.
Κι απού χρόν'.

Κάλαντα των Φώτων

Σήμιρα ν' τα Φώτα κι ου φουτισμός
κι χαρές μιγάλις στουν Κύριου μας.
Σήμιρα κυρά μας η Παναγιά
μι τα θυμιατήρια στα δάχτυλα.
Άγιους Γιάν'ς αφέντης Χρυσόστουμους
θέλει να βαφτίσι θιόν πηδί.
Άγιου Γιάνν' αφέντη Χρυσόστουμι
για κουντουκαϊτέρα ως του προϋ,
για ν' αγιάσουν βρύσις κι τα νιρά,
για να κατακάτσουν τα ζούζουλα,
να καταπραΰνουν τα είδουλα.

Κάλαντα Φώτων / παραλλαγή/

Σήμιρα ν' τα Φώτα κι ου φουτισμός
σήμιρα γιννιώτι ου Αγιασμός.
Όλα τα νιρά μας φουτίζουντι
τα δημουνικά μας σκουρπίζουντι.
Βουήθα μι Άϊ Γιάννη, βουήθαμι
για ν' ανέβου πάνου στουν ουρανό,

για να πάρου λάδι κι λίβανου,
να βαπτίσου Κύριον θιού πηδί,
να του βάλου μύσχου κι λίβανου.
Κάτου στους Ιουρδάνη τουν ποταμό,
κάθιτι κυρά μας η Παναγιά
μι τα θυμιατήρια στα χέρια της
μι τα κουμπουλόια στα δάχτυλα.

Ἦρθι Λαμπρή κι Πασχαλιά

Ἦρθι Λαμπρή κι Πασχαλιά κι ἦρθι καλός ου λόγους
μάνα ν' γυιόν ιστόλιζι Σαββάτου ὅλη μέρα,
την Κυριακίτσα του προῦτ πααίν να μιταλάβουν.
Μπρουστά πααίν η μάνα του, κατόπ', η αδιρφή του,
στη μέσ' πααίν ου νιούτσικους θα μήλου μαραμένου.
θα μήλου, θαν τριαντάφυλλου, θαν κόκκινου κираσί.
θα πάν σιμά κι παν κουντά της ν' ικκλησιάς τις πόρτις
κι θαν τουν εἶδγι ν' ικκλησιά πέφτουν τα κираμίδια
κι τ' Ἁγίου Πνεύμα σύντυχι που μεσ' απ' του Ἁγίου Βήμα:
- Που πας κυρά μ' που πας, συβρά μ', μι τουν κριματισμένου;
Κι πίσου πίσου γύρισαν μι τουν κριματισμένου.
Στη στράτα κει που πάϊναν, στη στράτα που πααίνουν
η μάνα του τουν ρώτησι κι τουν καλουξιτάζει:
- Νι γυιέ μ' τι κρίμα ἔκαμικ κι εἶσι κριματισμένους;
- Ἰγώ ἄλιγα να μη στου πω, να μη στου μουλουγήσου,
μα τώρα που μι ρώτησις, θα σου του μουλουγήσου.
Σιφέρι ἀντα γίνονταν εννιά φουρές του χρόνου
οὐλ' ἔδιναν τους γρίβους τους που μιας ιλιάς κλουνάρι
κι γώ ἔδουσα του γρίβα μου που μιας κουρής μνημόρι.
Κι ἔλαχι γρίβους ατζαμής, ἄλαχι κι πιχνιδιάρης
κι παῖζουντας κι ρίχνουντας ἔβγαλι του κουράσιου.
Οὐλοι, μάνα μ', χιρέτησαν χειράκια σταυρουμένα
κι γω, μάνα μ', χιρέτησα ματάκια σφαλισμένα.
Αυτό του κρίμα ἔκαμα κι εἶμι κριματισμένους.

θρησκευτικό

Ἰφές στουν ἥλιου ἔμεινα κι του Χριστό κερνούσα
κι την Κυρά την Παναγιά διξιά την προυσκυνοῦσα:
"Δός μου, Κυρά μου τα κλειδιά, τα παραδειςουκλειδία
ν' ανοίξου τους παράδεισο, να διώ μικροί μεγάλοι,
να διω φτουχοί πως κάθουντι στου φέγγου, στις καντήλις,
να διω ἄρχουντούς πως κάθουντι στην πίσσα, στου σκουτάδι".
Τους αφτουχούς παρακαλούν κι φρόνιμα τους λέγουν:
" Νάτι φτουχοί μου τ' ἄσπρα σας, νάτι και τα φλουριά σας.
Ἰδῶ ἄσπρα δεν πιρνούν, φλουριά δεν παντυχαίνουν,
ιδῶ ἄνει δίκιους ου Κριτής, που κριν' τουν κόσμου οὐλουν".

θρησκευτικό

Ἄρχοντι μικροί μεγάλοι κι λοιπή φτουχουλουγιά,
λυπηθήτι την ψυχή σας ὅσου εἶστι ζουντανοί.
Κανένας δε θα γλυτώσει που του χάρου του σπαθί.
Οὐλοι θα παραδοθούμι εις τουν δίκιου τουν Κριτή.
Ἐμουρφα θα μας ξιτάξει, ταπεινά θα μας ρουτά:

" Πουν'τα πλούτη κι η τιμή σου, πουν'η δόξα σ'η πουλλή,
πουν'τα κάλλια σ'κι ουμουρφιά σου, πουν'τα φούχα τα καλά;
Ιδώ ξιτάζουντι τα έργα, είν'ούλ'αληθινά.
Τα σκουλήκια τρων του χώμα, χουματάκι γίνιτει -".

Το τραγούδι τ'Αηγιώργη

- Όσου κι αν εγκιζέρησα σ'αυτή τη γης απάνου
δεν είδαν τα ματάκια μου τέτιου άξιου κουράσιου,
μι του σπαθί να ζώνιτι, μι του κουντάρ'να παίζει,
να μπαίνει μέσ'σ'τουν πόλιμου θαν άξιου παλληκάρι.
Κι Τούρκους την αγάπησι κι θέλει να την πάρει.
Τα δυο τς χειράκια σταύρουσι στη μάνα της πααίνει.
- Μάνα μου Τούρκους μ'αγαπεί κι θέλει να μι πάρει.
- Τουν αγαπάς κι σ'αγαπεί, τουν παίρνεις κι σι παίρνει.
Την πήραν τα παράπονα κι κίνησι να κλαίει.
Τα δυο τς χειράκια σταύρουσι στουν Αγιουσγιώρ πααίνει.
- Αφέντη μ'Αηγιώργη μου, κι πρώτον τ'όνομά σου,
αυτήν την ώρα κρύψιμι απ'των Τουρκών τς χέρια.
Ράγισ'κι τ'αγιουμάρμαρου κι κρύφκι κι του κουράσιου
του λόγου τς δεν απόδουσι, του λόγου τς δεν απόειπι
αυτού κι Τούρκους έφτασι καβάλα στ'άλογό του.
- Αφέντη μ'Αηγιώργη μου, κι πρώτον τ'όνομά σου
αυτήν την ώρα δείξει μι που είναι του κουράσιου.
θα βαφτιστώ χριστιανός, θα πάρου τ'όνομά σου,
θα σ'φέρου αμάξια του κηρί, καράβια του θυμίαμα
θα σ'φέρου κι του λάδι σου μι του βουβαλουπέτσι,
θα σ'άσημώσου μάλαμα, θα σι φλουρουκαπνίσου.
Κι μι τα χείλια τ'έλιγι " δεν είδα του κουράσιου"
κι μι του μάτι τ'έκαμνι "ιδώ'νι του κουράσιου".
Ραγίσκι τ'αγιουμάρμαρου κι φάν'κι του κουράσιου,
φάνηκαν τα σγουράτς μαλλιά κι τ'όμουρφα τα μάτια τς
απ'τα μαλλιά την άρπαξι κι στ'άλουγου τη ρίχνει
φιλή λαλίτσα έσυρι, όσου κι αν ημπορούσι:
- Δεν είδαν τα ματάκια μου τέτοιουν άγιου κι ψεύτη
να παραδίνει χριστιανούς στα τούρκικα τα χέρια.

Σ'Πασκαλιάς την Εβδομάδα

Σ'Πασκαλιάς της εβδομάδα
σέβηκι έρημ ασθένεια
σέβηκι να γκιζιαρίξει
παίρνει νιες παίρ'παντριμένις
παίρνει κι αρραβουνιασμένις.
Παίρνει κι την Αλιξάντρα
δεκαοχτώ χρουní κουπέλα.
Παίρν'αράδα τα κουρίτσια
κι άλλ'αράδα τς'παντριμένις.
Ποια θα μοιάσ'την Αλεξάντρα
αντασίνα τσ'θα τη μοιάσει
στα μαλλούδια κι στου μπόι
κι στα έρημα τα νιάτα.

Στη Μικρασιατική καταστροφή

Κι τη Μιγάλ' Παρασκευή κι τη Μιγαλοπέφτη
βγάνουν μιγάλου λείτουργου ψυχές να μιταλάβουν
βαρνούν καμπάνις δώδικα κι ασμένις δικαπέντι
να παν να φέρουν του Χριστό, πέντι νουμάτ' πααίνουν.
Στου πάημα που πάηναν, Χριστός ην αλαφρός σου
στου γύρισμα που γύριχαν, Χριστός είχι βαρύνει.
Κανένας δεν απείκασι, μόν' γέροντας απκάζει,
τα δυο χειράκια τ' σταύρουσι, στους Αη Γιώρ' κατ' βαίνει.

- Συ ν' Αη Γιώργη μ', Συ χριστέ μ', Συ Κύριου μ' Πατέρα
πες μας του θάμα που θα γίν', του θάμα που θα γίνει.
- Στέκα ως αύριου του προϋ, αύριου του μεσημέρι.
- Σια πού θα γίνει του κακό; - Στα πράσινα τσιατρία.

Κατέβ' καν τα λαλήματα κι οι έρημις οι γκάϊντις
κατέβ' καν κι οι πιρατνές όλες για να χουρέψουν
κι του κατ'κ'ντιβήρντισι, κι του κατ'κ'ντιβήρτσι.
Πνίγ' καν μανάδις μι πιδιά κι πιθηρές μι νύφισ
πνίγ' κι Αλιξάντρα κι Φανιώ, τα δυο μοναχουκόρτσα.